

ikke paavirket af de Bestemmelser, som i Indkomstskatteloven ere fastsatte med Hensyn til, at Manden hæfter for hendes Indkomstskat, eller rettere for den Del af deres samlede Indkomst- og Formueskat, som falder paa hendes Særformue. Men i øvrigt forekommer det mig, at hvis der maatte opstaa nogen Tvivl i saa Henseende, vilde det, der desangaaende maatte være at fastsætte, naturligt finde sin Plads i den Lov, som giver gift Kvinde saadan Valgret“.

Nu staa vi lige over for denne Lov, og nu er Spørgsmaalet fremme til Afgørelse: ere de givne Bestemmelser for Indkomstskattens og derigennem ogsaa for den kommunale Skats Fastsættelse af den Natur, at de udelukke de gifte Kvinder, og det er det, jeg mener, at de desværre ere. Og det maa jo da vel erindres — ogsaa deri tror jeg det ærede Medlem for Assens har Ret — at det er ikke blot de Koner, og det er ikke de ringeste, som leve i Formuefællig med deres Mænd, og som ikke have anden Indtægt udvortes set end den, han har, som derigennem udelukkes, men det er ogsaa alle de Koner, som have en Indtægt, der vel hører til Formuefællesskabet, men som dog er deres egen Særraadighed undergivet. Jeg tænker herved paa de mange Koner, der selv fortjene noget uden for Hjemmet: Lærerinder, Kunstnerinder, Forfatterinder, Vadskekoner, Rengøringskoner og hvem det nu kan være; alle disse have jo ifølge Loven af 7. Maj 1880, gentaget ved Loven af 7. April 1899 § 27 selvstændig Raadighed over det, de fortjene. Men det hjælper dem ikke, de blive ikke satte i Skat deraf til Staten og derfor heller ikke ifølge den ny kommunale Skattelovs § 7 til Kommunen, og ifølge dette Lovforslags § 1 have de saa ikke Valgret. Det gælder altsaa dem, og det gælder ogsaa dem, der ifølge Ægtepagt, Gave eller Testamente have Særeje, hvoraf de have en selvstændig Indtægt; heller ikke de blive ifølge denne ulykkelige § 7 i Indkomstskatteloven satte i Skat, og derfor heller ikke ifølge Kommunallovens § 7 til Kommunerne, og saa ere de udelukkede. Det er Stillingen, saaledes foreligger den, det tror jeg desværre ikke, man kan komme bort fra.

Men nu er det ganske vist mit Haab, at det har ikke været Mening. Jeg støtter det for det første paa Finansministerens Udtalelser, som jeg nys citerede, og jeg støtter det dernæst paa de Ord i § 2, at Mand og Hustru ikke samtidig kunne have Sæde i de kommunale Forsamlin-

ger. Thi hvis den Opfattelse, som det ærede Medlem for Assens og jeg have, er rigtig, saa bliver der, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, kun det Tilfælde tilbage, at Konen har forladt Manden. Det skulde saa være med det for Øje, at Regeringen har indsat Bestemmelsen om, at Mand og Hustru ikke kunne sidde sammen i Kommunalraadene, men det har sikkert ikke været Mening. Derfor gaar jeg trøstigt ud fra, at det kun er ved en Misforstaaelse, at Lovforslaget er kommet til at lyde saaledes, en Misforstaaelse, der ganske simpelt forklares ved, at Fejlen ikke egentlig ligger her, men i Skattelovene, men det er her i dette Lovforslag, vi maa se at faa den rettet. Dertil paakalder jeg Regeringens særlig den højtærede Indenrigsministers Bistand; jeg tror ikke at tage fejl i, at at han vil hjælpe os til at faa dette ændret.

Og naar Spørgsmaalet saa bliver: Hvorledes bør det ændres, saa ligger Forbilledet saa nær for. Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) har allerede hentydet til, hvorledes de have det i Norge. Der er det saaledes, at der for Mændenes Vedkommende slet ikke er Spørgsmaal om Skatteydelse; de ere valgberettigede og valgbare til de kommunale Forsamlinger uden Hensyn dertil; men Kvinderne maatte, da de i 1900 fik Valgret og Valgbarhed til de kommunale Forsamlinger, nøjes med at opnaa det Trin af Ret, som Mændene just da forlode, idet Valgretten for deres Vedkommende saavel for Land som for By er betinget af en Skatteindtægt af henholdsvis 300 og 400 Kr., som det ærede Medlem sagde. Altsaa opstod ogsaa der Spørgsmaalet: Hvorledes skulle vi tage det med Hensyn til de Kvinder, som ere gifte? De, der have Særeje, blive ogsaa deroppe — jeg tror ikke, at jeg tager fejl deri — satte særlig i Skat, og hvis deres Særintægt er henholdsvis 300 og 400 Kr., saa opnaa de derved den Ret, Loven hjemler dem. Men de andre derimod, der leve som de fleste Hustruer der i Landet saavel som her gøre det, nemlig i sædvanligt Formuefællesskab med Manden — og det skulle vi ikke søge at faa dem bort fra, vi bør hverken tvinge eller lokke vore Koner bort fra det naturlige, som er, at der ogsaa i Henseende til Formuen er Fællesskab mellem Mand og Hustru —, altsaa de Koner, som oppe i Norge leve i Formuesfællesskab med deres Mænd, hvorledes faa de Valgret og Valgbarhed til de kommunale Forsamlinger? Det faa de ganske simpelt paa den Maade,